

Πολλά εἶπαμε κι ἀπόειπαμε, ἄς ποῦμε καὶ τοῦ χρόνου
πολλάχ.

Ἐπόπαμε τ' ἀφέντη μας, ἄς ποῦμε τῆς κεράς μας
Ἄμοργ.

Τὸ λόγο δὲν ἀπόσωσε, τὸ λόγο δὲν ἀπόειπε
Ἦπ.

Κι ὅδε δὸ λόγον ἤλεγε, τό 'χε ἀποπρωμένο
Κρήτ.

Τοῦ λόγου δὲν ἀπόσουσι κι τὴ μιλιὰ δὲν 'πούπι
Αἰν. Ἡ σημ. καὶ μεσ. Πβ. Διήγ. παιδιόφρ. στ. 901 (G Wag-
ner 172) «καὶ ὅταν ἐκπληρώσουσιν καὶ ἀποποῦν οἱ πάντες,
τότε νὰ εἶπω καὶ ἐγὼ καὶ τότε νὰ ὀρίσω». 2) Ἀνακαλῶ
τὸ λεχθέν, μόνον εἰς τὴν φρ. ἀπείπα' το Πόντ. (Κερασ.)
ἢ ἐπείπα' το Πόντ. (Κοτύωρ.) Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Συνών.
ξελέγω.

ἀπολειανένω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λειανένω.

Γίνομαι λειανός, ἀπισχναίνομαι: Ἐφάε' σ' ἡ-γ-ἀρρώ-
στια, καημένε, κι ἀπολειάνυνες κ' ἐγίνης μιὰ δουκκεῖα.

ἀπολείπω σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.) ἀπουλείπου βόρ.
ιδιώμ. 'πολείπω πολλάχ. ἀπολείβω Χίος 'πολείβγω
Κάλυμν. Μέσ. ἀπολείβομαι Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. ἀπολείπω.

1) Λείπω, δὲν ὑπάρχω, ἀπουσιάζω, συνήθως μετ' ἀρνή-
σεως σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἰν.): Δὲν τοῦ ἀπολείπει τὸ βούτυρο.
Δὲ μοῦ ἀπολείπουνε οἱ δουλειές. Δὲ μᾶς ἀπολείπουνε τὰ ἔξοδα.
Δὲν τοὺς ἀπολείπει ἡ ἀρρώστια - ἡ γρίπη κττ. Δὲ μοῦ ἀπολείπει
μουσαφίρης σύννηθ. Δὲν ἀπολείπει τὸ χιόνι ἀπὸ τὸ Χιολὸ
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Οἱ κρισολογίες ποτὲ δὲν τοὺς ἀπολεί-
πουνε Κεφαλλ. Δὲν ἀπολείπει ποτὲ ἀπὸ γάμο Πελοπν. (Κορινθ.)
Νὰ μὴν ἀπολείπης ποτὲ σ' ἀπ' τὸ σκολεῖο Ἦπ. Ἐγὼ δὲν ἀπο-
λείπω ἀπ' τ' ἀμπέλι Πελοπν. (Βούρβουρ.) Τὸ ἀγόρασα γιὰ
ν' ἀπουλείψ' οὐ καβγᾶς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐν πορεῖ νὰ τῶν
ἀπολείπη τὸ κρασί (δὲν ζοῦν χωρὶς κρασί) Σίφν. Ὁ ψῦχος
ἀποπάνον μου κ' ἀπολείπει (ἀντὶ κ' ἀπολείπει) Οἰν. Δὲν
'πολείβγει 'ποὺ τὸ σπῖτι μας μέρα καὶ νύχτα Κάλυμν. || Γνωμ.

Ἀπὸ τὸ θέρο ὡς τοῖς ἐλαιῖς | δὲν ἀπολείπουν οἱ δουλειές
πολλάχ. || Ἄσμ.

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ σ' ἀγαπῶ δὲ μ' ἀπολείπ' ἡ ζούρλια
Ἦπ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ὁμ. η 117 «τάων οὐποτε καρ-
πὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει». β) Ἀπολύτως, λείπω,
παύομαι Πελοπν. (Βυτίν.): Ὁ δεῖνα δὲν ἀπολείπει οὔτε
πέρ' σ' ἀπόλειπε, ἔρχεται καὶ μᾶς βλέπει. 2) Εἶμαι ξένος,
ἀπομακρύνομαί τινας, δὲν μετέχω Θήρ. Κέρκ. Πελοπν.
(Βυτίν. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ξάνοιε, παιδί μου, ν' ἀπο-
λείπης ἀπὸ τοὶ κακὲς συναναστροφές Θήρ. Νὰ μὲ ρίξῃ 'ς τὸ
σπιτάλι καὶ ν' ἀπολείψῃ εἶσι ἀπὸ τὰ τόσα βάσανα Κέρκ. β)
'Αφίνω, ἐγκαταλείπω τινὰ Κρήτ. Μῆλ. Μύκ.: Δὲ μ' ἀπο-
λείπεις, χριστιανέ μου, ν' ἀναπαῶ λιγάκι; Μῆλ. Ὅντας ὦρα
ν' ἀπολείψῃ τὴν ἐκκλησιὰ καβαλλ' τοεῦνι 'ς τ' ἄλογο τσαὶ ἔφρυγε
Μύκ. 3) Μέσ. ὑπολείπομαι, ἀπομένω Κρήτ. Χίος: Ὅσον
ἀπολείβεται ἀπὸ τὲς δεκατέσσερες ὀργυῖες νὰ τὲς σώνῃ εἰς τὴν
ἀμπέλιαν Χίος || Φρ. Τῇ δρίχα ἀπολείφτηκε (ὀλίγον ἔλειψε,
οἶον: τὴν τρίχα ἀπολείφτηκε νὰ τῇ 'ρθῇ λιγωμάρα) Κρήτ.

ἀπολείτουρα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀπουλείτουρα βόρ.
ιδιώμ. ἀπολείτουρα Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.) κ. ἀ.
ἀπολούτουρα Κύθν. ἀπολούτουρα Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Πόντ.
(Τραπ. Χαλδ.) κ. ἀ. ἀπολούτουρα Θήρ. Σίφν. κ. ἀ. ἀπο-
λούτουρα Κύπρ. ἀπολείτρια Κάρπ. 'πολείτουρα Κάλυμν.
'πολούτουρα Κύπρ. ἀπολείτουρο Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀπο-
λείτουρο Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς, λειτουργία.

Μετὰ τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἱερὰν λειτουργίαν ἔνθ' ἄν.:
'Απολείτουρα νὰ σέ 'βρω νὰ σοῦ μιλήσω. Τὴν Κυριακὴ ἀπο-
λείτουρα θὰ 'ρθῶ. Ἀπολείτουρα βγαίνει ὁ παππᾶς καὶ μοι-
ράζει τὸ βασιλικὸ σύννηθ. Ἐγὼ θὰ πάω 'ς τὴν ἐγλήσᾳ κι ἀπο-
λείτουρα θ' ἀμολλάρω τὰ βούγια Κρήτ. Ἀπολούτουρα νὰ 'ρτῆς
τῶν θέλω σε Κύπρ. || Ἄσμ.

Παρασκευὴ σὲ κάλεσα, Σαββάτο σὲ 'παντέχω,
τὴν Κεριακὴ ἀπολείτουρα νὰ φάμε καὶ νὰ πιοῦμε
Λευκ.

Θεέ μου, τῶν νὰ πέθανα τὸ Σάββατο τὸ βράδυ,
τῶν Τδερχατθὴν 'πολούτουρα νὰ κατεβῶ 'ς τὸν Ἄδην
Κύπρ.

ἀπολειτούργημα τό, Πελοπν. (Δημητσάν.) 'πολου-
τούργημα Κύπρ. — ΧΠαλαῖς. Θάνατ. Εἰρήν. 3

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολειτουργῶ.

Τὸ τέλος τῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἱερᾶς λειτουργίας ἔνθ' ἄν.:
Ἄσμ.

Καὶ 'ς τ' ἀπολειτουργήματα ποῦ θ' ἀπολειτουργήσουν
Δημητσάν. — Ποίημ.

Μετὰ τὸ 'πολουτούργημα 'ς τὰ σπῖτιμα τοὺς ἐπῆσαν
μὲ τὴν ἰδίαν συλλογὴν τῶν τὴν αὐτὴν αἰτίαν
ΧΠαλαῖς. ἔνθ' ἄν.

ἀπολείτουργο τό, ἀμάρτ. ἀπουλείτουργον Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Πληθ. ἀπολείτουρα Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. ἀπολείτουργος.

1) Πληθ., τεμάχια ἀπὸ τὸ πρόσφορον μετὰ τὴν ἀφαί-
ρεσιν τοῦ ἐσφραγισμένου μέρους Λεξ. Πρω. β) Τὸ μετὰ
τὴν διανομὴν ὑπολειφθὲν ἀντίδωρον Στερελλ. (Αἰτωλ.):
Τ' ἀπουλείτουργον εἶνι νόστ' μου, γιατί' εἶν' βλουημένους ἄρτους.

2) Πληθ., τεμάχια ἀπὸ τὸ πρόσφορον μὴ εὐλογηθέντα
ὑπὸ τοῦ ἱερέως Λεξ. Δημητρ.

ἀπολείτουργος ὁ, ἀμάρτ. ἀπολούτουργος Πόντ. (Χαλδ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς, λειτουργία.

Ἐπὶ ἱερέως, ὁ ἄρτι περατώσας τὴν ἱερὰν λειτουργίαν
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ: Ἀπολούτουργος ἔν' ὁ ποππᾶς.

ἀπολειτουργῶ σύννηθ. 'πολουτουργῶ Κύπρ. ἀπουλ'-
τουργῶ Λέσβ. ἀπολειτουργῶ Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπολει-
τουργῶ Κεφαλλ. ἀπολουτρούργω Κρήτ. ἀπολουτρούργω Θήρ.
ἀπολ'τρούργω Μύκ. 'πολουτουργῶ Κύπρ. 'πολουτρούργω Θήρ.
Τὸ μεταγν. ἀπολειτουργῶ = τελειώνω τὴν ὑπη-
ρεσίαν μου.

1) Ἐπὶ ἱερέως, τελειώνω τὴν θεϊαν λειτουργίαν σύννηθ.:
'Απολειτούργησεν ὁ παππᾶς. Θὰ 'ρθῶ ἅμα ἀπολειτουργήσῃ
ὁ παππᾶς σύννηθ. Ἦνεγάστηκα νὰ περιμένω ν' ἀπολουτρούρησῃ
γιὰ νὰ 'δω μέσα νὰ προσκυνήσω Θήρ. Ἄμα ἐπολουτούργησεν,
ἐτρέξασιν νὰ πκιάσουν τὸ λείψανον 'ς τὴν ἐκκλησίαν νὰ τὸ
ἐνταφιάσουν Κύπρ. || Ἄσμ.

Καὶ σὺν ἀπολειτούργησε κ' ἡκάτσανε νὰ φάνε,
ἄρχισ' ἡ γλῶσσα ἡ γλυκειὰ καὶ τὸ γλυκὸ τ' ἀχείλη
Ἰων. (Κρήν.)

Καὶ σὺν ἀπολειτούργησαν, ἐπάψαν οἱ ψαλτᾶδες,
φέροντι ψωμί καὶ κάθουσι τὸ κολασιὸ νὰ κάμουν
Κρήτ. β) Μέσ. συνεκδ. ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαζομένων χρι-
στιανῶν Ἀνδρ.: Τί ὦρα ἀπολειτουργήθηκατε; Ὁ, τι ἀπολει-
τουργήθηκα, ἔφρυγα ἀμέσως. 2) Σχολάζω, ἐπὶ ναοῦ τοῦ
ὁποίου ἡ λειτουργία ἐπερατώθη Ἀνδρ. Θήρ.: Ἀκόμη δὲν
ἀπολειτούργησεν ὁ αἰς-Νικόλας Ἀνδρ. Ἡ ἐκκλησιὰ ἡπολει-
τρούρησε Θήρ.

ἀπολειφάδα ἡ, ἀμάρτ. 'πολειφάδα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.
Κονίστρ.) Πελοπν. (Κορινθ.) 'πολειχάδα Πελοπν. (Γέριμ.)
Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπολειφάδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

